

Momentul apariției vieții și al întregului Univers nu este cunoscut cu exactitate. Se bănuiește doar că au trecut de atunci miliarde de ani. Omul, cea mai importantă viețuitoare de pe Pământ, constituie el însuși un univers unic și tainic. Deși se crede că dezvoltarea tehnologiei în cercetare a ajuns la un nivel dintre cele mai performante, totuși se dovedește a fi neputincioasă în descoperirea tainelor ființei umane. Componenta omului dintre trup și suflet a devenit o preocupare asiduă, mai ales în rândul celor mai de seamă medici, pentru a-și ajuta pacienții. Dacă s-ar afla în stăpânirea acestor cunoștințe, a legăturilor miraculoase, ar putea să recurgă la nenumărate posibilități de ameliorare a suferințelor oamenilor, dacă nu chiar la vindecarea anumitor boli.

Pe de altă parte, mai există și faptul că fiecare ființă umană este unică, printr-o particularitate anume primită la momentul creației individuale. Dacă am lua de bază cercetarea asupra amprentelor omului, rezultatul este că nu există doi indivizi la fel. Dacă pe Pământ există opt miliarde de oameni, după cum spun statisticile, atunci, cu siguranță trebuie să existe opt miliarde de feluri de amprente. Colosal, nu? Iar acest fapt s-a obținut doar prin puterea creației divine. Tocmai din Geneză. Probabil există multe particularități care fac o desăvârșită deosebire dintre o persoană și altă persoană, mai ales că se spune adesea că omul este un mic Dumnezeu, prin creație și iubire divină.

Despre legătura omului cu Dumnezeu, de-a lungul timpului au fost lăsate pe Pământ diverse semne fizice, care șochează încă. Scrierile din Cărțile Sfinte sunt alte dovezi luate în seamă, deși nu există răspunsuri clare în privința modului în care au apărut. O altă legătură cu divinitatea este credința, fapt nepipăibil, o stare care se află permanent în trupul și în sufletul unei persoane. Revelațiile divine sunt unele dintre trăirile omului, la cea mai înaltă intensitate. Sunt clipe de fericire, care nu se referă doar la trup, ci la legătura spirituală, sfântă și complexă a lui, cu sufletul.

Revelațiile nu se produc la comandă. Ele apar pur și simplu, în diferite situații și moduri, fie în vise, în timpul somnului, fie aievea, în viața reală. Cred că nu există persoană care să nu fi trăit măcar o singură dată o revelație divină. Există însă și posibilitatea ca ea să nu-și dea seama de ceea ce i se întâmplă, să nu-și înțeleagă vibrațiile sufletului. Însă, cel care e conștient de trăirea momentelor fericite, nu le va uita niciodată. Experiențele mele în privința revelațiilor divine sunt multe și din

domenii diferite.

Am să exemplific câteva. Am scris multe poezii abordând diverse genuri literare. Rondel, însă, nu scrisesem. Habar nu am din ce cauză. La un moment dat, am luat hotărârea să scriu măcar un rondel, pentru sufletul meu, iar acela să aibă ca temă vulturul pe care îl admiram foarte mult, mai

ales când se afla în timpul zborului, când plana la înălțime. Respectând toate canoanele formei fixe, am reușit să scriu rondelul și să îmi placă ce a ieșit. Îmi plăceau mai ales strofa a treia și ultimul vers, pe care le repetam mereu în mintea mea, iar uneori și teatral, cu voce tare.

Am hotărât să trimit creația numaidecât la o revistă, pentru publicare. Însă, ca un făcut, au intervenit niște întâmplări care mi-au modificat, pe loc, planurile. Peste câteva zile, când am hotărât din nou să trimit materialul spre publicare, în mintea mea a apărut un gând insistent: „Caută în Biblie!”, „Caută în Biblie!”. Văzând că nu este cale de liniște, am luat în mână Sfânta Carte. În timp ce întrebam: „Doamne, ce să caut în Biblie, în o mie și ceva de pagini”, am deschis-o dintr-o zvâcnitură, ca omul nelămurit. Și tot ca omul nelămurit am privit pagina care mi se arăta în fața ochilor. Șocul, mirarea, minunarea au fost imense!

În fața mea aveam pagina cu Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul, în timp ce fusese prigonit de farisei, iar Dumnezeu îl sfătuisese să se ascundă într-o peșteră anume, lângă un izvor din care să bea apă, iar drept mâncare va avea pâine și carne aduse de un corb. Strofa a treia și ultimul vers scrise de mine în rondel, pe care le repetasem de nu știu câte ori, fiindcă îmi plăceau enorm, sunau astfel: Poruncă-i e „Cuvântul Lăudat”/ Și numai El nu este efemer/ „Ilie” n-a pierit cum alții pier/ Prin vultur o minune s-a-ntâmpnat!/ Viața lui e plină de mister (Ioana Stuparu).

Iată că, chiar dacă știusem precis de mai înainte, că era vorba despre misiunea unui corb de a-l ajuta pe Sfântul Ilie cât timp va mai sta pe Pământ, din grabă sau cine știe din ce cauză, eu mă referisem la vultur. Prin metodele Lui, Dumnezeu m-a ajutat să nu cad în greșală, chiar și dintr-o neatenție doar. Intervenția divină, pe care am trăit-o atunci, nu numai că nu am uitat-o, dar se păstrează în sufletul meu la aceeași intensitate, cu mulțumirile de rigoare pentru ajutorul venit la timp.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Ioana Stuparu
*Independența
prin Cultură*